

כפאני מאיע לקו

הכינוק, אני לא

מבקש הנחות.

אחרי הכל, יש אחי

שיעור כאב בטן,

יש אחי שיעור כאב

אב ולי יש תותבת.

את התיורציקא

מביא לקו הכינוק.

מסאירס אותם

מאחור במרתף

בבית או בבאסי

באטו

עדי דויטש

לפני שנה, כשהיה בן 53, קיבל עדי דויטש תותבת חדשה ויצא איתה לכבוש שיאים. לא שהוא לא כבש שיאים קודם לכן. מאז שנפצע בצבא בגיל 21 הספיק דויטש, היום מנכ"ל רשת המתנ"סים "חוויות", לשחות בנבחרת ישראל לנכים, להשתתף באולימפיאדת סידני בנבחרת כדורעף ולכבש במשך שנים כאלוף בינלאומי ברכיבה על אופניים. אבל עכשיו, עם התותבת המתקדמת, הוא יכול גם לרוץ ולסמן כמטרה את קווי הגמר של טריאתלונים ותחרויות איש הברזל. כי דויטש נולד ספורטאי ונשאר כזה. הוא מוכשר, נחוש ולא מכיר מילים כמו "קושי", "תבוסה" או "רחמים עצמיים".

כשאני פוגשת אותו הוא מתאמן לקראת אליפות העולם בפאראטריאתלון (הטריאתלון לנכים) שתתקיים בלונדון בספטמבר הקרוב. את צעדיו הראשונים כאצן עשה רק לפני שנה וחצי, כשנבחר על ידי ארגון ידידי צה"ל בארצות הברית (FIDF) לקבל תותבת המאפשרת לחיות את החיים כמעט בלי מגבלה (ראו מסגרת). ביום הראשון שבו מדר את התותבת הוא בקושי הצליח לרוץ, ולמרות זאת כבר אז פנה למאמן שי פיפמן, ושאל: "נראה לך שאוכל לעשות את איש הברזל?".

תותבת הריצה שינתה לך את החיים?

"כן. היא פתחה לי את הצוהר לעסוק בעולם הריצה ועבורי זאת הייתה מתנה. נבחרתי לקבל תותבת זמן לא רב אחרי שלא עמדתי בסף הקבלה לאולימפיאדת בייג'ין, ונחסמה בפניי האפשרות לרכיבה ברמה בינלאומית. במקביל כולם סביבי התחילו לספר סיפורי קרב על האירונמנים שהם עושים. הם דיברו על האתגר, המוטיבציה, ההיבטים המנטליים. מאוד רציתי לנסות. ידעתי שאני שחיין טוב, רוכב טוב, אבל עניין הריצה היווה חסם, כי לרוץ עם תותבת הליכה זה סיוט. ברגע ששאלו אותי אם אני רוצה לנסוע לארצות הברית לקבל תותבת ריצה הסכמתי מיד. כשקיבלתי אותה הייתי צריך להתחיל ללמוד לרוץ. 33 שנה לא רצתי והריצה הייתה דבר חדש לגמרי, שלא לדבר על ריצה בקצבים שונים, בדפקים שונים".

כמו שפשוף בברך

כאן נכנס לתמונה פיפמן, מאמן ספורטאים שהיה בעצמו אלוף ישראל בטריאתלון במשך שלוש שנים ושיאן ישראל בתחרות איש הברזל במשך שבע שנים. פיפמן נבחר על ידי ארגון ידידי צה"ל לאמן את הספורטאים שקיבלו את התותבות, והוא גם היה זה שהשיב בחיוב לשאלתו של דויטש בעניין

איש הברזל. מאז המפגש הראשון ביניהם הספיק דויטש לסיים במקום הרביעי לקבוצת בני גילו בתחרות ישראלמן אילת, שם התחרה מול אנשים שאינם נכים והיה קטוע הרגל הישראלי הראשון שהשלים את התחרות, להשתתף באליפות העולם בפאראטריאתלון בניו זילנד ובאילת, ולהגיע לקו הגמר במקומות שלא היו מביישים אנשים שרצו ברציפות כל חייהם.

היה קשה להיות טירון גמור בריצה אחרי שכבר היית אלוף בסוגי ספורט אחרים?

"להפך. קרה לי דבר מדהים. התמלאתי אנרגיות. גיליתי דבר שלא עסקתי בו קודם ואני אוהב את זה. אני אוהב את התחושה שיש לך כשאתה מתחיל משהו בפעם הראשונה, ובמיוחד את העובדה שמאותו רגע יש לך המון מקום להשתפר, ללמוד, להשתכלל".

מה אתה אוהב בריצה?

"את הקטע של המהירות, של ההשתפרות, של ההתמודדות מול ספורטאים אחרים".

לא היה איזה רגע שאמרת לעצמך: בגיל 53, עם היסטוריה של פציעה, עטור גביעים, אני יכול לנוח?

"מה פתאום? נורא סקרן אותי ואתגר אותי לראות איך אני עושה את זה".

לפציעה, כמו גם לנכות, מתייחס דויטש בערך כאילו הייתה שפשוף בברך. אירוע קטן, שגם אם הוא מציק – אין מה להתעכב עליו, ובוודאי שאין סיבה לחשוב שהיה צריך לשנות את מהלך חייו. הקטיעה לא נתפסה בעיניו מעולם כמו סיבה לסגת מהעיסוק בספורט והוא רואה את המסלול המוביל מאליפות כדוריד בנעורים לאליפות טריאתלון היום כקו רציף שמעולם לא נקטע. "הספורט היה שזור בחיי כל הזמן", הוא אומר. וכשאני שואלת אותו על הפציעה, לוקח לו רגע להיזכר על איזו פציעה אנחנו מדברים. אחרי שאני לוחצת הוא מספר: "באחת הפעולות בעומק לבנון, בעת שהיחידה שלי הייתה בדרכה לכיוון הליטני חזרה לגבול הישראלי, עליתי על מוקש נ"א. הרופא שהיה בצוות שטיפל בי הסביר לי די מהר שכנראה איבדתי את רגלי. חבריי לצוות נשאו אותי על אלונקה עד לנקודת החבירה עם מסוק הפינוי. משם הוטסתי לבית החולים רמב"ם ושם נותחתי והתחלתי את תהליך השיקום".

האם היה לך משבר אחרי הפציעה?

"לא. שירתתי בסיירת גולני. היינו שורצים בלבנון. האקלים היה אקלים של פציעות והיו גם חבר'ה שעברו קטיעות. זה ריחף באוויר, כך שזה לא ניחת עלי פתאום, לכן גם לא היה משבר נוראי. מלבד זאת, תקופת השיקום והחזרה לחברה הייתה קצרה ומהירה. אין לי משקעים שליליים. לא